

FREE CINEMA

92

26 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2013

**FUCK
THE CLIENTS!**

26 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2013

Η ΤΑΙΝΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

**Ο ΛΥΚΟΣ
ΤΗΣ WALL STREET**

**Η ΚΡΥΦΗ ΖΩΗ
ΤΟΥ ΓΟΥΟΛΤΕΡ ΜΙΤΙ**

**JUSTIN BIEBER'S
BELIEVE**

85 ΟΣΚΑΡ
ΚΑΛΥΤΕΡΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ:
ΤΟ ΑΞΙΖΑΝ;
(ΞΑΝΑ)ΨΗΦΙΖΟΥΜΕ ΤΑ ΟΣΚΑΡ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΗ!

FREE
CINEMA.GR

26 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2013

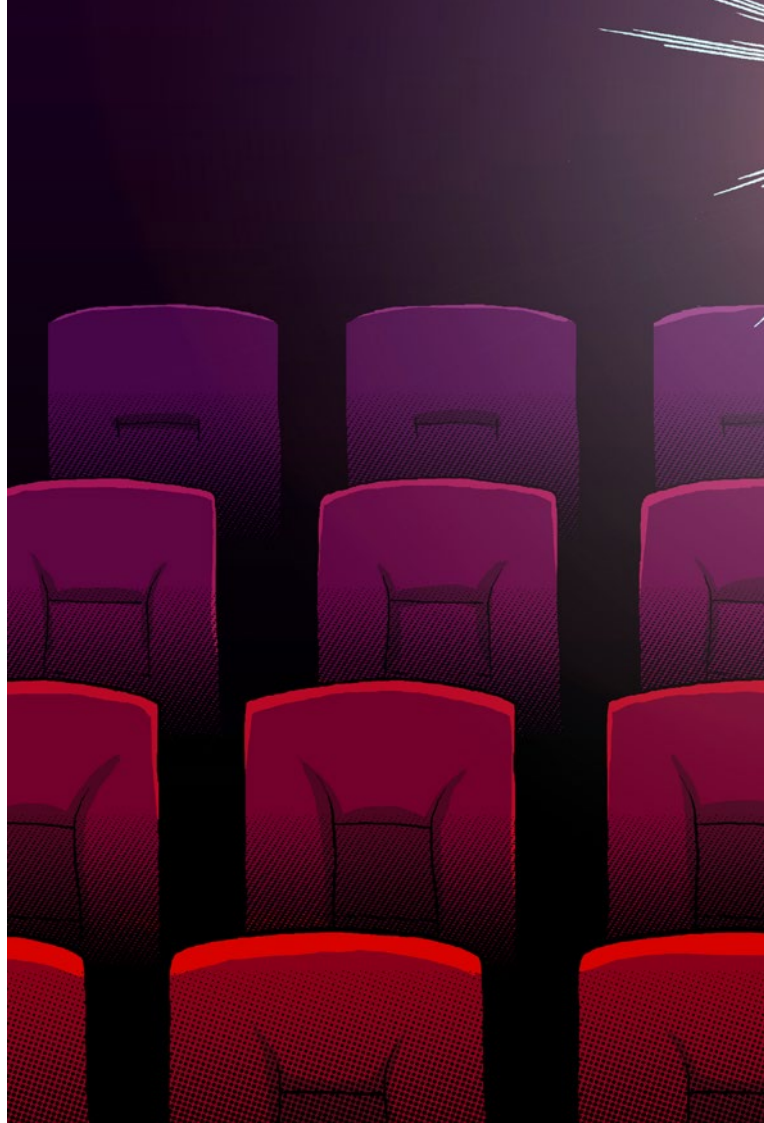
**FREE
CINEMA**

FREE CINEMA | ΤΕΥΧΟΣ #92
WWW.FREECINEMA.GR

Διεύθυνση
Ηλίας Φραγκούλης

Σχεδιασμός
The Comeback

Κείμενα
Βικτωρία Μιχαήλ
Ιωάννα Παπαγεωργίου
Ηλίας Φραγκούλης

FOLLOW US ON

© 2013 FREE CINEMA
All Rights Reserved

Το περιεχόμενο του FREE CINEMA, στην όποια μορφή του (site, pdf), προστατεύεται από τις εθνικές (Ν.2121/93 ως ισχύει) και διεθνείς διατάξεις περί Πνευματικής Ιδιοκτησίας.

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή, αντιγραφή, πώληση, μίσθωση, χωρίς δικαίωμα παραχώρηση, αναδημοσίευση, διανομή, έκδοση, εκτέλεση, μεταγλώττιση, φόρτωση (upload), κατέβασμα (download), διαμόρφωση, δημιουργία αντιγράφων site (mirroring), τροποποίηση των σελίδων ή/και του περιεχομένου του με οιονδήποτε τρόπο, τμηματικά ή περιληπτικά, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδειά μας.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΗΛΙΑΣ ΚΥΡΙΑΖΗΣ

Ετήσιες ανασκοπήσεις... my ass (μην το γράφω και στα ελληνικά και θιγεί κανείς περισσότερο)! Μια μικρή λίστα από πράγματα που άφησε (ή ρήμαξε...) πίσω της αυτή η χρονιά, όμως, φιλοβγαίνει.

Η διάσταση μεταξύ γραφείων διανομής, αιθουσαρχών και κοινού στην Ελλάδα μοιάζει με εκείνα τα ρήγματα που άλλαξαν το χάρτη τής Γης προ εκατομμυρίων ετών (or something). Η απουσία **διαλόγου** μεταξύ τους δημιουργεί εντονότερο χάος, χρόνο με το χρόνο. Σε μια εποχή κατά την οποία ο νέος «κινηματογράφος φίλος» ικανοποιείται βλέποντας ολόκληρη ταινία, «κατεβασμένη» σε HD, μέσα από την οθόνη ενός tablet, καταλαβαίνεις πως το μέλλον δεν έχει καμία σχέση με ό,τι γνωρίζαμε μέχρι σήμερα...

Διανομή και αίθουσες εξακολουθούν να βγάζουν τα μάτια τους (βλέπε κόντρα UIP με multiplex), κυρίως εξαιτίας των **«προσφορών»**. Μοναδικός ηττημένος, τα ταμεία και των δύο πλευρών. Αν και τα δεύτερα μπορούν να ισοφαρίσουν τη χασούρα με «χορηγίες» τρίτων πελατών (και άσε τους άλλους να κουρεύονται). Ούτε η οικογένεια Κορλεόνη...

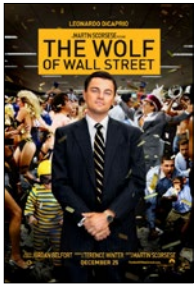
Οι κριτικοί κινηματογράφου, ειδικά τώρα που τα έντυπα ψοφάνε, περισσότερο χρήσιμοι μπορούν να φανούν με μια σφουγγαρίστρα στο χέρι - αν και ο ανταγωνισμός με αυτό τον κλάδο στην Ελλάδα είναι σκληρός (αλλά πιο αθώος από τα δικά μας...).

Το «σαρωτικό» χτύπημα του φεστιβαλικά εξαγόμενου «weird» νέου κύματος το βλέπεις καλύτερα στο ντόπιο box-office: αν μια ταινία έχει πάρει ένα κάρο βραβεία στο εξωτερικό, πιάνει τα 10.000 εισιτήρια. Διαφορετικά, κόβει μια χιλιάρα (ζορισμένα) κι άντε γεια! Μα, ούτε οι φίλοι των συντελεστών; Μήπως τους φθονούν για τον τρελό τουρισμό που κάνουν;

Το διαδίκτυο είναι μια παρεξηγημένη υπόθεση, διόλου ρομαντική. Τα **σκατά** που βιώνεις στην ελληνική καθημερινότητα, όλα τα λάθη τού mediακού κόσμου, ό,τι πιο στραβό πίστευες για τη διαφημιστική «πίτα», συμβαίνει σε δέjà vu μικρογραφία που ανακυκλώνεται και από τις νεότερες γενιές, οι οποίες ήλπιζες πως θ' αλλάξουν το «παιχνίδι». Not.

Θα τα πούμε ξανά... του χρόνου. Υγεία. Και παγκόσμια ειρήνη, μην ξεχνιόμαστε.

Ηλίας Φραγκούλης

Ο ΛΥΚΟΣ ΤΗΣ WALL STREET (2013)

(THE WOLF OF WALL STREET)

Είδος

Βιογραφικό Δράμα

Σκηνοθεσία

Μάρτιν Σκορσέζε

Καστ

Λεονάρντο ΝτιΚάπριο,
Τζόνα Χιλ,
Μάργκοτ Ρόμπι, Μάθιου
ΜακΚόναχϋ,
Κάιλ Τσάντλερ,
Ρομπ Ράινερ

Διάρκεια

180'

Διανομή

ΣΠΙΝΤΖΟΣ / SEVEN FILMS

του Ηλία Φραγκούλη

Η αληθινή ιστορία του Τζόρνταν Μπέλφορτ, ενός νεαρού χρηματιστή που άνοιξε τη δική του φίρμα, εξαπάτησε λαό ως δήθεν σύμβουλος επενδύσεων και... «το έκαψε» (με κάθε δυνατή ερμηνεία), ώσπου μπήκε στο μάτι του FBI και είδε και την άλλη όψη του «αμερικανικού ονείρου».

Υπάρχει μια σύγχυση ως προς το χαρακτηρισμό του είδους της νέας ταινίας του Μάρτιν Σκορσέζε. Οι Χρυσές Σφαίρες την πρότειναν στην κατηγορία της καλύτερης κωμωδίας ή μιούζικαλ. Ναι, υπάρχουν στιγμές που γελάς δυνατά, όμως, το πλαίσιο του φιλμ δεν είναι καθόλου αστείο. Είναι όπως με τις μαφιόζικες ταινίες του Μάρτι, όπου σκάνε και κάτι σκηνές τόσο over the top καταστασιακά ή ερμηνευτικά, στις οποίες είναι αδύνατο να συγκρατηθείς, παρά τη βία ή το αιματοκύλισμα. Κάτι παρόμοιο συμβαίνει και εδώ. Αντικαθιστώντας τα δύο τελευταία με σκληρά ναρκωτικά και πουτάνες. «Κωμωδία»; Ξανασκέψου το.

Ο Τζόρνταν Μπέλφορτ του Σκορσέζε είναι μια λαϊκή καρικατούρα που ονειρεύτηκε τα πλέον προφανή (χρήμα, γυναίκες, ακριβά αμάξια), τα απέκτησε, αλλά με ένα επιπλέον «τίμημα»: σχεδόν ποτέ δεν ήταν **sober** για να καταλάβει τι κάνει και πού βρίσκεται. Ή, ακόμη πιο σωστά για την περίπτωση, ποτέ δεν ήταν sober γιατί η καθημερινότητά του ήταν ήδη μια τρελή παραζάλη που απαιτούσε πολλές «ουσίες» για να του επιτρέψει να τη ζήσει. Πολυεκατομμυριούχος στα 26 του, ο Μπέλφορτ άρχισε να αντιμετωπίζεται από τις Αρχές ως κοινός εγκληματίας, καταχραστής ξένου χρήματος, φοροφυγάς, ένας ακίνδυνος απατεώνας που η ίδια η Αμερική ξέχασε (ή ξαμόλησε) σε ένα τεράστιο luna park «αυτοϊκανοποίησης», μέχρι τη στιγμή που έπρεπε να ζητήσει και το λογαριασμό, διότι ο ήρωάς μας ξέχασε να κόψει εισιτήριο...

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Είναι ο μπέμπης, ο Ντι-Κάπριο, και βγάζει εκατομμύρια από το χρηματιστήριο κι έχει τις πιο γαμάτες γκόμενες, τα πιο τέλεια αμάξια, κότερο και πηγαίνει βόλτες, μη σου πω και όλη την ντρογκα του κόσμου. Κι εσύ κάθεσαι σαν τη μίρλα στο σινεμά και τον βλέπεις. Όχι.

Η ταινία μοιάζει με ένα τριπαρισμένο, ηδονικό joyride που ο Σκορσέζε έχει συμπληρώσει κομμάτι-κομμάτι, για να φανερώσει πλήρως αυτό το «ψηφιδωτό» μιας ολόκληρης εποχής, ενός κοινωνικού συστήματος (και προτύπου, φυσικά), που από μικρόκοσμος της παρανομίας γιγαντώνεται σε επικό μεγαλοπιάσιμο με τρομακτικές διαστάσεις εξουσίας. Ακόμη και για αυτή την «απρόσωπη» παρέα **ηλιθίων**, που σχεδόν βυσοδομεί εις βάρος μιας ολόκληρης χώρας, του λαϊκού βιοπαλαιστή των οικονομιών και του οράματος να τις πολλαπλασιάσει, να ζήσει κι εκείνος μια κάποια χλιδή ή, έστω, στην άνεση ενός ιδιόκτητου σπιτιού.

Ως περίπτωση, η βιογραφία του Μπέλφορντ περιέχει τα γνώριμα χαρακτηριστικά του μαφιόζικου κόσμου των ταινιών του Σκορσέζε, θυμίζει τα στερεότυπα της κάθε saga ανόδου και πτώσης οικογενειών ή φίλων που στήνουν την αυτοδημιούργητη «αυτοκρατορία» - οικονομικού εδώ - εγκλήματος, είδος που ο σκηνοθέτης κορύφωσε ιδανικά ως δημιουργός με τους **«Goodfellas»** (1990). Σε κάθε απόπειρα **επανάληψης** του, όμως, προδίδεται από τις αντανακλάσεις ενός

παραμορφωτικού φακού, που πρέπει να έχει την όψη μιας ακόμη μεγαλύτερης και πιο «επικής» ταινίας (βλέπε το μάλλον αποτυχημένο **«Casino»** του 1995). «Ο Λύκος της Wall Street» δεν είναι μια τέτοια αποτυχία, όμως, μέσα σε όλη αυτή τη φαντεζί πρόκληση του «bigger than life», δεν αντέχει να μη φέρει στην επιφάνεια τα ελαττώματά του.

Το φιλμ αποτελείται από μια πληθώρα σκηνών, ενίοτε ανεκδοτολογικού χαρακτήρα, που συνθέτουν κάτι **σαν** ταινία, σχεδόν μια συρραφή από τις σκηνές που θα «ανέπνεαν» καλύτερα σε μια mini σειρά, η οποία όμως χρειάστηκε να μονταριστεί αλλιώς για να προκύψει τούτο το τρίωρο έργο (το αρχικό cut ήταν πολύ μεγαλύτερο!). Επειδή οι ήρωές του είναι - καθαρά και μόνο - καρικατούρες, δίχως πλήρη σύνθεση και διάθεση εμπάθνυσης ώστε να ιδωθούν ως αληθινοί χαρακτήρες (λες και τους απαξιώνει διότι ανήκουν σε ένα **κατώτερο**, λούμπεν δείγμα της ανθρώπινης ύπαρξης), ο Σκορσέζε σκαρφίζεται μια επιστροφή στη γνωστή του φόρμα αφήγησης, στήνει all time classic επεισόδια - σκηνές μεγαλείου (τα ληγμένα χάπια που καταναλώνει ο ΝτιΚάπριο με το Χιλ ή η

καταιγίδα με το κότερο στη Μεσόγειο) και ελπίζει να δώσει νόημα στον κεντρικό του «χαρακτήρα», βάζοντάς τον να... εξαπολύει λογύδρια σατιρικής κριτικής που στηλιτεύουν τα «θέλω» τού αμερικανικού τρόπου ζωής. Αν προσθέσεις και τη μαστούρα, βέβαια, κάπου θα χαθείς...

Στα χέρια ενός σκηνοθέτη δίχως ταλέντο, ο «Λύκος» θα ήταν μια κανονική τραγωδία, ένα οργιαστικό party εικόνων που θα «θορυβούσε» με τα πιο ενοχλητικά ντεσιμπέλ, με μοναδικό στόχο την... ημικρανία τού θεατή. Με το Σκορσέζε πίσω από την κάμερα, όμως, είναι ακόμη ένα μεγαλεπήβολο στοίχημα με τον ίδιο του τον εαυτό και το παρελθόν τής φιλομορφίας του. Σήμερα δεν είναι σε θέση να κερδίζει τέτοια στοιχήματα. Αλλά το ότι ρισκάρει με τόσο **φωνακλάδικη** τόλμη, μας διασκεδάζει. Σαν τις καταχρήσεις που ξέρεις ότι σε «χαλάνε», αλλά πέφτεις με τα μούτρα πάνω τους, ξανά και ξανά...

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Είναι Σκορσέζε. Δεν μπορεί να είναι κακό σινεμά. Ενίοτε μεγαλουργεί, ενίοτε σε κάνει να κοιτάς το ρολόι, ενίοτε σου αφήνει την πικρή γεύση ενός «ασπόνδουλου» κατασκευάσματος, που μπορεί να σου επιβληθεί επειδή είναι τόσο φανταχτερό, εξωφρενικό και loud, αλλά αν το ζυγίσεις σωστά, θα δεις ότι δε σε «ρίχνει». Θα υπάρξουν και θεατές που θα ενοχληθούν από την εμμονή στη χρήση «ουσιών» ή τις σεξιστικές αναφορές και υπερβολές (δίχως να μιλάμε για πορνογραφία). Υπάρχουν στιγμές που το δράμα λείπει. Και αυτή η αίσθηση θα σε κάνει να στενοχωριέσαι λίγο για την ταινία που δεν είδες.

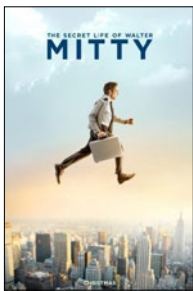
LINK ME

[official site](#)

[official trailer](#)

[imdb](#)

[facebook page](#)

Η ΚΡΥΦΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΓΟΥΟΛΤΕΡ ΜΙΤΙ (2013)

(THE SECRET LIFE OF WALTER MITTY)

Είδος

Κομεντί

Σκηνοθεσία

Μπεν Στίλερ

Καστ

Μπεν Στίλερ,
Κρίστεν Γουίγκ,
Άνταμ Σκοτ,
Σον Πεν,
Κάθριν Χαν,
Σίρλεϊ ΜακΛέιν

Διάρκεια

114'

Διανομή

ODEON

της Ιωάννας Παπαγεωργίου

Υπεύθυνος διαχείρισης του (περίφημου) φωτογραφικού υλικού τού περιοδικού LIFE, ο Γουόλτερ Μίτι αποδρά συχνά-πυκνά από την πραγματικότητα καθώς αφήνεται αμαχητί σε απίθανες ονειροπολήσεις. Ένα χαμένο αρνητικό, ένα κορίτσι και το τελευταίο έντυπο τεύχος τού LIFE θα τον αναγκάσουν να πάψει να αεροβατεί και να αρχίσει να ζει, έτσι όπως ποτέ δεν είχε φανταστεί.

Μερικές φορές, ως ηθοποιός, ο Μπεν Στίλερ κάνει ταινίες που λίγο ή πολύ δε βλέπονται («Γείτονες σε Περιπολία», «7 Μέρρες Φαγούρα», «Στάρσκι & Χατς», «Συγκάτοικοι με το Ζόρι»). Ως σκηνοθέτης, όμως, καταφέρνει πάντα να κάνει ταινίες που όχι μόνο βλέπονται (ακόμα και το αποτυχημένο ως κωμωδία «Ο Κολλιτσιδης» προκαλεί, διεστραμμένο έστω, ενδιαφέρον), αλλά και αναδεικνύονται από αδιαμφισβήτητα (κωμικά) cult classics («Zoolander», «Τοπική Καταιγίδα») μέχρι εμβληματικές ιστορίες ενηλικίωσης μιας ολόκληρης γενιάς («Reality Bites»). Αυτή η «Κρυφή Ζωή» τού συμπαθέστατου Γουόλτερ δεν ταιριάζει ακριβώς (ή ακόμα), με σιγουριά, σε καμία από τις παραπάνω τρεις κατηγορίες. Είναι, όμως, τόσο γεμάτη ζωή, αγάπη, και... αγάπη για τη ζωή, που ένα είναι σίγουρο: θα σκαλώσει στο θυμικό σου για καιρό.

Παρά τις ατέλειές της. Που είναι η εξής μία: το δεύτερο και καλύτερο μισό της δεν ταιριάζει απόλυτα με το προηγούμενο πρώτο - σα να αποτελεί κομμάτι μιας άλλης, λίγο, αλλά αισθητά διαφορετικής ταινίας. Pause. Πάμε πάλι από την αρχή... Εκεί όπου ο Γουόλτερ (ο ίδιος ο Στίλερ σε μια από τις πιο εγκρατείς, σοφά οικονομημένες ερμηνείες του) κάθε φορά που έρχεται αντιμέτωπος είτε με μια - πότε μικρή, πότε μεγάλη - δυσκολία τής καθημερινότητας (τα wink που δε λειτουργούν στο site γνωριμιών όπου είναι εγγεγραμμένος ή το καινούργιο, άξεστο, προσωρινό αφεντικό του, Τεντ),

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Μου τα σπάει ο Μπεν Στίλερ. Εδώ είναι ξανά μίζερος, αλλά ψάχνει να βρει φωτό για εξώφυλλο περιοδικού και φαντάζεται πως γίνεται και ήρωας και παίρνει και το κορίτσι. Θέλω να του χώσω μπουνιά.

είτε με το κορίτσι των ονείρων του, Σέριλ (η πάντα ακαταμάχητη... χαρά Θεού, Γουίγκ), χάνει την επαφή του με το άμεσο περιβάλλον του και φαντάζεται την πραγματικότητα όπως θα ήθελε να είναι. Ο Στίλερ κινηματογραφεί τις ονειροπολήσεις τού ήρωά του ευφάνταστα, άλλοτε διακριτικά, φευγαλέα, αλλά αφυπνιστικά (από την ασπρόμαυρη φωτογραφία / αυτοπροσωπογραφία τού φευγάτου φωτογράφου / καλλιτέχνη Σον Ο' Κόνελ ζωντανεύει μόνο ένα χέρι που εκφράζει πρόσκληση / πρόκληση) και άλλοτε θεαματικά, εξωφρενικά, σουρεάλ (το α λα Spider-Man κυνηγητό / surfing των Γουόλτερ και Τεντ στους δρόμους της Νέας Υόρκης). Σε αυτή του τη φάση, το φιλμ φαντάζει ως μια πιο light εκδοχή τού σινεμά των Σπάικ Τζονζ («Στο Μυαλό του Τζον Μάλκοβιτς) και Μισέλ Γκοντρί («Η Αιώνια Λιακάδα Ενός Καθαρού Μυαλού») με τη σεναριακή υπογραφή τού Τσάρλι Κάουφμαν. Ούτε επενδύει ουσιαστικά στους παράλληλους, φανταστικούς κόσμους που σκαρφίζεται ο Μίτι, ούτε δείχνει διάθεση

να περιπλανηθεί σε αυτούς, για να τους εξερευνησει λίγο περισσότερο.

Προορισμός του, βλέπεις, δεν είναι το όνειρο, αλλά η ζωή. Απλά το φιλμ, μαζί με τον ήρωά του, περνά από την αδράνεια της απόδρασης μέσω της φαντασίας στη δράση τού ριψοκίνδυνου, μη προμελετημένου, πραγματικού ταξιδιού αιφνίδια. Όχι ομαλά ή οργανικά. Του αρκεί μόνο μια κάργα ρομαντική και απλούστερη μεν, συναρπαστικότερη δε όλων όσων έχουν προηγηθεί «ονείρωξη» (η Σέριλ, με μια κιθάρα, τραγουδά το «Space Oddity» και ξεσηκώνει) για να κάνει τη μετάβαση. Χαλάλι.

Παρά την άτσαλη μετακίνηση από την κρυφή στην αληθινή ζωή τού Γουόλτερ Μίτι, το φιλμ, στο δεύτερο μισό του μεστώνει, αποκτά ξεκάθαρο σκοπό και δική του, ξεχωριστή ταυτότητα. Η ευφάνταστη, πότε ήσυχη (με το Σον, ιδανικά ενσαρκωμένο από τον συνονόμάτο του Πεν, πίσω από μια φωτογραφική μηχανή, στο βουνό, μιλώντας για

ένα χαμένο αρνητικό / δώρο) και τότε εκκωφαντικά εντυπωσιακή (κατά την έκρηξη του ηφαιστείου) κινηματογράφηση παραμένει. Τώρα πια, όμως, συλλαμβάνει την πραγματικότητα. Που μπορεί να είναι εξωφρενικά αστεία (η... αποβίβαση του Γουόλτερ από το ελικόπτερο πάνω από τον ωκεανό ή από το ποδήλατο στο δρόμο) και αναπάντεχα, αβίαστα συγκινητική (χάρη σε μια ανταλλαγή μιας κούκλας με ένα skateboard μεταξύ ανθρώπων που δε μιλούν την ίδια γλώσσα, την «αναγέννηση» από τις ηφαιστειακές στάχτες ενός αυτοκινήτου, έναν αυτοσχέδιο αγώνα ποδοσφαίρου στη μέση τού πουθενά, το τελευταίο εξώφυλλο του LIFE...). Που μπορεί, με άλλα λόγια, να γίνει μαγική σαν όνειρο. Αρκεί να αρχίσεις, επιτέλους, να τη ζεις.

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Μην περιμένεις θεοπάλαβη κωμωδία από αυτές στις οποίες μας έχει συνηθίσει ο Στίλερ και ως ηθοποιός και ως σκηνοθέτης. Ούτε υπέροχη, σουρεάλ αλληγορία στα χνάρια τού εκκεντρικού, τολμηρού σινεμά των Τζονζ και Γκοντρί, όπως έδινε την εντύπωση το trailer. Πρόκειται, ωστόσο, για μια ουκ ολίγο ελκυστικά τρελούτσικη, ιδιότροπη, διαφορετική (ρομαντική) κομεντί, που παρά την παράταιρη αφετηρία της, εξελίσσεται και τερματίζει όλο χάρες - ικανές να σου φτιάξουν αμετάκλητα τη διάθεση, εορταστικές μέρες που είναι. Οι fans του φιντσερικού «Μπέντζαμιν Μπάτον» θα κλάψουν (από τα γέλια αυτή τη φορά...).

ΜΕΕΤ MR. KLEIN

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ
ΣΥΝΗΘΙΣΜΕΝΟΣ
ΚΡΙΤΙΚΟΣ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

JUSTIN BIEBER'S BELIEVE (2013)

Είδος

Ντοκιμαντέρ

Σκηνοθεσία

Τζον Μ. Τσου

Διάρκεια

92'

Διανομή

ODEON

της Βικτωρίας Μιχαήλ

Βαθύ λαρύγγι, οργανοπαίχτης και μοδάτης όρχησης star, 19 ετών πια, ηχογραφεί το πρώτο του album και κάνει μία ακόμη μεγάλη περιοδεία. Το πώς / πού / πότε το άδει ο ίδιος (κι ο manager, ο συνσυνθέτης, ο παραγωγός, ο καλλιτεχνικός διευθυντής των συναυλιών, ο κιθαρίστας, η μαμά, ο μπαμπάς, οι χορευτές, οι θαυμάστριες κ.ά.), ενώ encore παίζουν στιγμές προσωπικές, music videos και οπτικά samples απ' το χτες. Εεε, άλλαξε τροπάρι (ο) Τζάστιν Μπίμπερ;

Οι νότες τού υπαρκτού talent show τού παιδα ακούγονταν ευδιάκριτα αλλά το marketing και teenage Auto-Tune τής μπάντας των παρατρεχαμένων του έριχνε στα κριτικά charts το προ δυομισαετίας «**Never Say Never 3D**», το (με ρεφρέν μα βιογραφικό μα χρονικό, με flipside το ημερολογιακό «The Final Countdown» τής πρώτης τουρνέ του, και με συνακρόαση τού φαινομένου των social networks) Fame Story ανακάλυψης, ανόδου και σουξέ τού Καναδού αγορίνα που έγινε ιντερνετικά... ιντερνετικό, χορευτικό και hit parade φαινόμενο. Τα αυτά φαλτσάρουν και στο αφιερωμένο στον πιτσιρικά (μόνο sequel σε) documentary (που έχουμε ακούσει εδώ και πολλά χρόνια), πιο unplugged και «πραγματικό» στο μάτι αυτή τη φορά, και το οποίο χάρη στο ρυθμικό mix του δίκαια θα λατρεύουν οι νουνούζες τού fan club - μη διακρίνοντας το στρατηγικά κουρδισμένο υπόστρωμα θετικής ενέργειας backstage και συνεντεύξεων, που ταυτόχρονα εκθέτουν a capella στους πιο... μεγάλους γνώστες τού κινηματογραφικού και μουσικού κουρμπετιού αφενός τη θαμπή εκτός πενταγράμμου ηχώ τού άγουρου ειδώλου, αφετέρου ως - με κρυφή επωδό τύπου «φύλα τα νώτα σου» - γλιμούτσα τόσο τον επανακάμπτοντα filmer (και σκηνοθέτη τής επίμαχης τουρνέ) Τζον Τσου, όσο και το ρέστο crew των εξ απορρήτων artists τού μικρού.

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Δεν πιστεύω, anyway.
Αλλά... ΓΙΑΤΙ;

«Από ένα παιδί έγινε ένας βετεράνος της παγκόσμιας σκηνής» (λέει κομπαιτικά στα πρώτα λεπτά του ντοκιμαντέρ ο δισκογραφικός μέντοράς του, Άσερ) που, όπως συμπληρώνει με νόημα ο Σκούτερ Μπράουν, ο άνθρωπος που τον ανακάλυψε στο YouTube, τον έκανε διάσημο και δεν αποκλείεται να γίνει ο Στρατηγός Πάρκερ αυτού του Έλβις της νέας χιλιετίας, «ψάχνει για επιβεβαίωση». Και του τη δίνουν εν χορώ όλοι, κι όχι μόνο στην ομαδική προσευχή κι αγκαλιά πριν από κάθε κοντσέρτο, σ' αυτό το long play όπου ο τραγουδίαρης αυτοκανακεύεται ή ετεροπροβάλλεται ποικιλοτρόπως, στο σημείο του να συμπεριλαμβάνεται στο ρεπερτόριο και στο ζωντανό θέαμα (και να ρίχνεται επάνω της ο προβολέας συγκινησιακά) ακόμα και η α λα «Make-A-Wish» στήριξη από το αστέρι της δεκαετίας Belieber με θανάσιμο νόσημα, της διαβόητης «κας Μπίμπερ». Το... είδωλο κλαίει θαρραλέα μπροστά στο ακροατήριο για πάρτη της - αλλά γιατί δείχνει να κρύβει αδέξια την εκπλήρωση συμβατικών υποχρεώσεων και το φόβο του όταν συναντάει μη αφιονισμένες (άλλο καπέλο το επεισόδιο της πολιορκίας της λιμουζίνας του, το τρόπον τινά θρίλερ σκετς τού ντοκιμαντέρ) θαυμάστριές του;

Ξέχνα την Όντι Τίμονερ, πρόκειται για ακούσια φάλτσα τού - με χρυσούς δίσκους τα δύο «Step Up» - image maker του στο πανί, για τον οποίο κατά τα άλλα είναι εύκολο, όσο και για τον καθένα ωστόσο, να γράψει στο tape το πώς το ταλέντο Μπίμπερ πιάνει στο studio στίχους και hooks τζαμάροντας με beats ή τις εκδηλώσεις της ψυχοπαθολογίας τής ορκισμένης κορασίδας.

Θα ήθελες τα ντεσού του εμετού μπροστά στο ακροατήριο εν ώρα πλάλας, της φυγάδευσης από το μπουρδέλο, του βανδαλιστικού graffiti στο αιτούν αποζημίωση ξενοδοχείο; Στα βιντεάκια (όπου δεν κόβεις κι εισιτήριο), girlie. Εδώ θα δεις τους πραγματικούς μύδρους τού τσουλούφια εναντίον των Άγγλων paparazzi να δραματοποιούνται στη σκηνή και ως promo concept στο «She Don't Like the Lights». Αστροναύτες στο «Take You». Το posse (οι auditions για την πρόσληψη των οποίων αποτελεί διόλου τυχαία την α λα «So You Think You Can Dance» κομματάρα τού φιλμ) στα δερμάτινα στο «As Long As You Love Me» και στα μπλε στο «Boyfriend». Την Έλεν ΝτεΤζένερες (να προμοτάρει πανέξυπνα με λεσβιακό «νόημα» τους στίχους του) και τον Ζακ Γκαλιφιανάκις

οικοδεσπότες στις εκπομπές τους τού ινδάλματος, που γίνεται ακόμη και... auteur για πρώτη φορά στο υγρού διακόσμου και direct cinema video τού «Beauty and a Beat» (εκρηκτικό το παράλληλο μοντάζ με τη ζωντανή εκτέλεση τού track και κατακλείδα την υστερία μίας κορασίδος που παίρνει δώρο απ' τους γονείς της εισιτήριο), μια από τις μελωδικότερες στιγμές ενταύθα.

Όχι ότι δεν υπάρχουν κι έτερες τέτοιες: Λήψεις που αποκαλύπτουν αγόρια και γεροντοκόρες μεταξύ του κοινού. Το κλουτής - incognito από το entourage τού καλλιτέχνη - διανομής δωρεάν μπιλιετακίων σε κοριτσάκια που έχουν φάει sold-out πόρτα. Ο ξαναπαντρεμένος daddy τού αστεριού, outtake ηχηρής αντίστιξης μετά την αφωνία του στην πρώτη ταινία. Αλλά δε θα βάλω σουρντίνα στον - απαράδεκτο για big budget μουσική ταινία τεκμηρίωσης - ασύγχρονο ήχο σε κάποια πρώιμα μπουρου μπουρου, και κυρίως: **και** μεγάλη καρδιά **και** πατρική φιγούρα **και** κατά φαντασίαν αγαπητικός **και** δημιουργός radio anthems **και** Τραβόλτας **και** poster boy **και** δυνάμει αντήρωας, πάει πολύ, ο Ιουστίνος μας ξεκούφανε. Πάω να βάλω Arcade Fire. «Πιστεύω» να στα-νιάρω...

EINAI GIA MENA:

Belieber, παρ' τον τώρα (μιλάμε για ΤΟ «woo» από το θηλυκό ποιμνιό του οσάκις ο μπούλης έσκαγε γυμνόστηθος και μόλις έπεσαν οι πρώτοι τίτλοι τέλους - κι η γράφουσα ήταν στη ζούλα η μοναδική εκπρόσωπος του Τύπου που είδε την ταινία στη μόνη avant premiere της στην Ελλάδα, όπου δεν προβλήθηκε για τους δημοσιογράφους). Βλέπεις τα πάντα όλα των doc με νότες; Κι εσένα σ' ενδιαφέρει - έστω και ως διατεταγμένο σιγοντάρισμα. Δεν μπορείς ούτε το ποπάκι ούτε το παλικαράκι; Αλλού, αφού κλείσεις ματάκι και αυτάκι.

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page

ΟΛΟΣ

© ΦΡΑΓΚΟΥΛΗΣ

ΣΕ 3 ΛΕΠΤΑ

